Ч. 251 Второк 7 (20) падолиста 1900. Рік X

Вихедить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциі:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. — Справа замаху на цісаря Вільгельма. — Вісти з Хіни.)

В угорскім соймі відповідав в пятницю президент міністрів Сель на інтерпеляцию в справі босаньскоі депутациі магомеданьскоі, котрої не допущено до Цісаря. Депутация вже була раз на авдиенциі у Цісаря, але еі бажань не увзглядньено. В Босні нема віякоі антимагомеданьскоі агітациі в користь католицизму, а найліпшим доказом єсть то, що за 22 роки взагалі перейшло лише 36 Магомедан на католицизм, а на відворот 29 іновірців перейшло на іслям. Президент міністрів констатує, що в других напрямах магомеданьске населенє тішить ся великою прихильностию і опікою міністра Каляя. Вкінци згадав Сель коротко про босаньскі зелізниці, заявляючи, що буде ще час основнійше поговорити про них аж тогди, коли дотичні закони будуть предложені соймам. Обі відповіди президента міністрів приняла палата до відомости.

В справі замаху на цісаря Вільгельма доносять вроцлавскі дневники, що Зельма Шнапке наміряла первістно допустити ся замаху не на особу цісаря, лиш на одного там шного адвоката. Шнапке ще в пятницю глядала нагоди, аби викликати з тим адвокатом суперечку, бо чула до него ненависть з причини якоїсь судовоі справи. Не стрітивши его, купила в зелізнім склепі топір і удала ся до мешканя адвоката. Однако еі не впущено до канцеляриі. Вертаючи Огородовою улицю, побачила Шнапке товпи людий і спитала чого люди ждуть. Тоді — як гадають — му сіла постати в еі голові гадка убитя цісаря. Лікарі ствердили, що Шнапке божевільна. Сими днями умістять еі в заведеню для хорих на умі. В суботу відставлено еі до суду, де мала відбути ся против неі розправа з причини обиди урядника. Однако розправу відложено з огляду на божевільність обжалованої На питанє предсідателя, чи допустила ся замаху на цісаря, відповіла Шнапке, що так бо до того намавляла еі від давна цісарева. Шнапке від якогось часу напастувала визначнійші особи листами о милостиню. — Цісар, коли зійшла розмова в официрскім касині на справу замаху, висказав ся, що не варта згадувати о тій пригоді, бо то поступок божевільної.

Справа мировних переговорів в Хіні все ще стоіть на однім місци і не знати, коли они справді розпічнуть ся. Кожда держава має свої ріжні жаданя, ставить іх і тим проволікає справу. Оногди відбувала ся в Парижи кабінетова рада, на котрій міністер справ заграничних Делькассе, подав до відомости депеші, що надійшли з Хіни, після котрих посли в Пекіні переслали своїм правительствам якесь число артикулів з предложенєм, аби іх долучено до шістьох точок, принятих вже за підставу до мирових переговорів. — New York Herald оголошує депешу з Вашинґтону, після котрої правительство американьске гадає, що хіньский едикт з 13 с. м. о карах для виновників надто лагідний. Американьский посол Конджер одержав інструкцию домагати ся, аби ґенерал Тунфушіян був також покараний і аби кари для всіх виновників заострено. — Ген. Вальдерзе висилає безнастанно виправи в глубину краю, котрі „карають" ворохобників т. зн. ріжуть і розбивають, де лиш можуть і тим викликують ще більше розъярене Хінців.

Новинки.

Львів дня 19 го падолиста 1900.

— Заупокійні богослуженя за бл. п. цісареву Єлисавету, яко в день припадаючих на ниві іменин, відбули ся у всіх львівских церквах. Участь в богослуженях взяла молодіж шкільна котра того дня була вільна від науки шкільної.

— Обсада львівских архієпископств. Урядова Wiener Ztg. оповіщує: Є. В. Цісар іменував розпорядженєм з дня 31-го жовтня станиславівского епископа Андрія гр. з Шептич Шептицкого, греко-кат. архієпископом, а розпорядженєм з дня 30-го жовтня професора львівского університету о. дра Йосифа Більчевского лат. архієпископом, обох у Львові. — Новоіменований лат. архієпископ о. Йосиф Більчевский уродив ся дня 26-го цьвітня 1860 р. в Вилямовицях в Галичині. Гімназию покінчив в Вадовицях в 1880 р., а богословскі науки на університеті в Кракові. В 1884 р. був висьвячений, а по двох літах зложив докторат сьв. Богословія. Потім два літа слухав

ПРИГОДА В ПОДОРОЖИ.

(З англійского. — Віліяма Гарнлея.)

(Конець).

По тих словах опришка почули ми тріск замиканих дверий, відтак притишені кроки, тупіт ніг, глухе стогнанє.... як здавалось то оба розбишаки мусіли бороти ся. Нараз нове отвиранє дверий, а відтак немов би хто кинув якийсь тягар до ваґона. А ми всі лежали покотом безпомічно!

О ратунку не було що думати, кожда секунда вкорочувала віддаленє між надходячим поспішним поіздом, а нашим ваґоном. Банкир тряс ся мов в пропасници; забув о страті тільких гроший і благав небо о ратунок з того нещастя. Ми старали ся всіми силами увільнити ся від ваших узів. Дармо! Гудваль пробовав зубами, хотів мої посторонки перегризти. Зуби его показали ся за слабі. Я кляв як який конокрад.

Нараз розсьміяв ся худий пастор в голос.

— Ви хиба одуріли — крикнув я — як можна сьміяти ся в такій хвили!

— Ах — відповів пастор — як можна так зараз дати себе налякати. Той драбище вагнав вам не аби якого страху. Чекайте, я засьвічу.

І нараз ґазові лямпи заясніли знов новним сьвітлом. Пастор мав вже вільні руки, витягнув ніж і порозтинав наші посторонки. Тепер всі стали питати, а не було кому відповідати. Всьо тиснуло ся з воза — аби насамперед ратувати житє, а аж відтак довідати ся про розвязку загадки.

— Не потребуєте так спішитись — став ся пастор успокоіти.

— А як надлетить поспішний поізд? — спитав банкир дрожачим голосом.

— Не бійте ся, не надлетить — відповів пастор певний побіди — его вже задержано на попередній стациі.

Ми видивили ся здивовані на чоловіка, що стояв такий певний себе в хвили, коли опинити ся на тамтім сьвіті було лекше як коли небудь.

— Знаєте панове, я вас успокою — пояснив пастор, розкрив свою довгу сьвященичу рясу і показав леґітимацийну карту. — Я тайний аґент поліцийний Марко Персас. Того зелізничого опришка я вже давно мав на оці. Моім товаришам удало ся зловити его....

— Вашим товаришам? — спитав я зачудований.

— Very well — відповів Перфас. — Та стара панна, то був один перебраний товариш, а один з кондукторів, то також наш чоловік. Коли опришки висіли з ваґона, іх зараз взоили. Пострах цілої околиці, непоборимий Йое сидить тепер цілком спокійно ось тут.

Отворив двері від ґардероби, і справді: там сидів Поє Біллінґс в тяжких оковах і глядів на нас як лютий зьвір.

Полицийного аґента нагороджено по королівски. Парова машина забрала нас десять хвиль пізнійше. Але ми ще довго не могли прийти зі страху до себе, отже — — батько Сміт випив склянку до дна.

— Пиймо — сказав.

І коли ми услухали его ради, нудьга щезла з клюбу.

ДОБРИЙ ТОН.

(З німецкого — Л. Сарачініого.)

„Знаєте? Іван Гофкірхнер виграв великий льос" — подавано собі вість з уст до уст.— „Чотириста тисяч корон! Чи то не щастє для бідного комнатного маляря?" Він ледве тому вірив, і як кажуть, трохи не зімлів. Що він з тими грішми зробить? Може вложить в яку фабрику фарб, аби не брати цілковитого розриву з своім званєм? — сьміяли ся люди.

Іван Гофкірхнер став нараз героєм дня. Щастє завернуло єму голову, і він не бачив навіть в своій радости, що всі складані єму желаня були повні нещирости і злоби, і був би цілий сьвіт обіймав з любови. Мав двайцять пять літ, був сильний і здоровий, виглядав досить добре, то й міг добре уживати гроший. Геть з низької комнатки на поді, проч з всіми фарбами, кистею і паперовими взірцями! На все погасла смердяча лоївка, при котрій їв суху вечерю, минула ся робота і журба, та вічні низькі поклони перед богатими і знатними. Передусім купив собі височезний циліндер, ясне, пасмånисте одінє, червону як грань краватку і сьвітячу брилянтову шпильку. Вдово-

богословских викладів на Григорияньскім університеті в Римі, а через пів рік в католицкім інститутї в Парижи. В 1890 р. став він заступником катехита в гімназиї сьв. Анни в Кракові і сотрудником при тамошнім костелї сьв. Петра і Павла. В тім самім роцї о. Більчевский габілїтував ся в Кракові на приватного доцента на основі працї п. з.: „Християньска археольогія що-до історії Церкви і догмату". По роцї іменовано его надзвичайним, а по двох роках звичайним професором унїверситету у Львові. Новий архиепископ есть автором цінних праць з области християньскої археольогії і історії Церкви.

— Від часу смерти Дмитра Бортняньского, найславнїйшого українського композитора, котрому наша церковна музика не одно має завдячити, минуло в тих днях 75 лїт. Він родив ся 1759 р. в Глухові, черниґівскої ґубернії і вже в семім роцї житя був принятий задля чудового голосу до хору, яким управляв знаменитий музик російский Ґалуппі, в Петербурзї. Опісля цариця Катерина післала Бортняньского до Італії, де він докінчив своє музикальне образованє. За поворотом до Петербурга в 1779 его назначено дириґентом придворного царского хору, а 1796 р. директором співацкої капелї. Умер в жовтни 1825 р. полишивши по собі богато музичних творів, знаних і у нас і високо цінених знатоками музики.

— Про страшну пригоду доносять зі Сколього. Якийсь селянин з охрестности післав до Сколього свого сусїда, щоби той купив ему горівки на весїлє. Післанець купив літру горівки, але не міг видержати аж до весїля і зачав вже в Сколім коштувати, як то смакує весїльна горівка та коштував доти, аж ему здавало ся, що він а з ним і цїлий сьвіт на весїлю танцює. Так запамороченим став він блукати ся по містї і на своє нещастє прийшов коло уряду податкового до зле оцимрованої і невакритої керницї та впав до неї коміть головою. Страшно покалїченого видобуто з керницї, але нещасливий притомности вже не віднискав.

— Заколот на похоронї робітника Ґембалїка в Перемишли був недавно предметом розправи в найвисшім трибуналї по причинї відклику засуджених від вироку перемиского суду. Трибунал на тайній розправі відкинув жалобу неважности засуджених, а натомість прихилив ся до жаданя прокуратора і декотрим засудженим підвисшив кару. І так: Рихлїкови і Войцїховскому піднїс кару з 4 на 6 місяців, Вітакови і Ґебусовій з 2 на 4 місяцї а Телязї з 1 на 4 місяцї. Сими днями доручено всїм засудженим вироки і візвано їх зголосити ся до 48 годин до відсиджуваня кари.

— Пануючим монархам годї вже асекурувати ся. З Бїлграду доносять до одної з віденьских газет: Недавно тому запитував ся сербский король Александер через свого прибочного лїкаря в однім із заграничних товариств асекурацийних, чи товариство хотїло би его взяти в асекурацию на суму півтора міліона франків. Се запитанє дало причину до скликаня засїданя ради управляючої дотичного товариства і на тім засїданю ухвалено що слїдує: прибочному лїкареви короля треба відповісти, що внесенє на асекурацию короля не може бути приняте, а то з таких причин: Товариство приймало доси внесеня пануючих монархів на асекурацию на житє і виплачувало вже нераз обезпечені суми. Але від часу убитя короля Гумберта, котрого житє було в товаристві асекуроване на три міліони франків, постановила рада управляюча принципіяльно не приймати від коронованих голов внесень на асекурацию житя. Товариство не може длятого сповнити бажаня короля. Король нехай не бере того за якусь неприхильність вимірену против него, лиш за звичайне загальне рішенє ради управляючої.

— Століте кнедлїв і штрудлїв. Що культура стародавних Єгиптиян стояла дуже високої в многім дорівнувала теперішній, то річ певна; що Греки були народом високоцивілізованим, о тім нема також сумнїву як і о тім, що Римляни любили і уміли добре їсти й пити, чого доказом хочби й Люкуллюсові пири. Але одного певно не знав старинний сьвіт, а то: наших теперішних реставрацій, книдлїв і штрудлїв; се вже здобутки нашої сучасної культури, так само як і „пільзненьске", мимо того що вже й Єгиптияни уміли робити а може бути ще лїпше пити напиток роблений з ячменю. Але не в тім дїло, хто що коли їв або пив, а в тім яка маса страв минає ся нинї по наших реставрациях, розуміє ся не у всїх і не завсїгди, але за примір нехай послужить віденьска реставрация в Парижи підчас вистави. Там від 15 цьвітня до 31 жовтня с. р. зїли гостї не менше лиш 23.400 штук кнедлїв зі сливками і 1198 метрів штрудля. Аж охота бере назвати минаюче століте століттєм кнедлїв і штрудлїв, як би не то, що инші страви і напитки уважалисьби покривдженими і запротестували би против того. Але жарт на бік; консумция страв в згаданій реставрациї може бути характеристичною коли вже не для нашого століття і не для нашої культури то на всякий случай для віденьскої кухнї і еї любителів. Реставрацию ту побудовано коштом 162.000 франків, устройство коштувало 117.000 фр.; служби було в нїй 155 кельнерів і 14 кельнерок. Реставрация потребувала 148 500 штук сервет і 17 400 обрусів. За цїлий час вистави з'ужиткувала реставрация 59.551 кільо воловини і телятини, 157.200 лїтрів пільзнера, 121.896 пар франкфуртских ковбасок, 21 600 кільо барабольі, 1 625 кільо цибулї, 87.318 штук яєць, 3.403 кільо масла, 378 600 штук булок і солених ріжків, та 12.233 бохонців хлїба. Найбільше впадають в очи кнедлї та штрудель. З 23.400 штук кнедлїв зі сливками далась би вже всипати спора гора, а більше як кільометер довгий штрудель то також не дрібничка. Додати ще потреба, що підприємцї реставрациї зробили на нїй добрий інтерес.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 19 падолиста. В пятницю відчитав президент мінїстрів Сель рескрипт королївский, котрим замкнено 4 сесию парляменту і заряджено відкрите 5 сесиї на второк 20 с.м. Палату маґнатів замкнено також по принятю заяви архикнязя Франца Фердинанда.

лений перебирав в пальцях грубий золотий ланцушок від годинника, і глядів з гордостию на жовті, кінчасті чоботи, які вибрав до одіня.

— Тепер я богатий, але мушу ще вивчити ся паньского поведеня — погадав собі, але не знав як то зробити. Одного дня побачив на однім домі при найпершій улици велику вивіску: „Максим фон Блянкенберґ, професор доброго тону".

— Такого чоловіка менї треба — крикнув Гофкірхнер урадуваний, вибіг скоро по сходах на гору і за хвильку опинив ся в мешканю професора. Его завели до комнати з хорошою тяжкою дубовою обставою; стїни комнати були украшені множеством оленячих і козлових рогів. Сьвітло слабо пробивало ся крізь заслонені вікна і довкола залягала глубока тишина. Увійшов пан Блянкенберґ. Одітий був в сальоновий сурдут, его тонка шия ховала ся в дуже твердім і високім ковнїрику, лице було байдуже і знуджене, а короткі біляві залички надавали ему вигляд кельнера.

— З ким маю честь? — спитав тихим голосом.

— Називаю ся Гофкірхнер, бувший комнатний маляр, тепер властитель великого льосу; я хотїв би у вас научити ся доброго тону — відповів несьміло.

Блянкенберґ міряв кандидата від стіп до голови.

— То буде тяжко — відповів — бо як бачу, мушу у вас зачинати від самого початку.

— Як то, пане професор?

Замість відповісти здоймив Блянкенберґ червону краватку свого початкуючого ученика.

— Прошу вас від тепер не носити пестрих краваток і сьвітячих брилянтових шпильок.

Гофкірхнер здивував ся.

— Та шпилька коштувала богато гроший і дуже менї подобає ся — скрикнув сумно. — Чому не можу еї носити в хороший краватцї.

— Бо до перших правил приличности належить уникати пересади в богатстві одежи. Подобає ся лиш скромне, немов укрите богатство — відповів професор.

— Шкода — відповів Гофкірхнер зітхаючи.

— Ви і надто добре виглядаєте як на чоловіка доброго тону — сказав Блянкенберґ остро. — Чи ви все жили в горах?

— Нї, я був малярским челядником в ....

— Не говоріть о тім — перебив професор. — Від тепер постіть. І ще одно: до найголовнїйших условий приличного способу житя належать подорожі. В зимі мусить ся виїздити на Рівієру, в лїтї над Північне або Балтийске море, в осеня і на весну маєте до вибору, коли не забирає вам часу польованє.

— Пан професор певне любитель польованя? — спитав Гофкірхнер вказуючи на поприбивані по стїнах роги. Де ви тілько того настріляли?

— На Лїнебурґских рівнинах — відповів Блянкенберґ. — Мисливска добича конечна до приличного житя і взагалї всякі спорти необходимі. Але що ви не маєте ще ніяких дальших зобовязань, то прошу мені подати ваш плян подорожи на місяць червень.

— Не маю ще ніякого — відповів Гофкірхнер.

— То я був би за Віднем — сказав Блянкенберґ. — Позавтра о 10-ій годинї вечером відходить звідси поїзд. Стрітимо ся на дворцї. — Зробив такий рух рукою, що Гофкірхнер мимохіть подав ся до дверий. Великий учитель діткнув легко кінція пальців свого ученика, що за те низько ему поклонив ся. Так розстали ся.

— Скоро, пане професор, спізнимо ся до поїзду — кричав Гофкірхнер, коли Блянкенберґ прийшов умовленого вечера на дворець перед відходом поїзду. — Вже свище! Ради Бога спішіть ся, инакше лишимо ся! — верещав на цїле горло нетерпеливо дожидаючий.

Професор строго поглянув на ученика.

— Перед людьми не можна горячити ся — сказав спокійно і вскочив легко до ваґона першої кляси. Гофкірхнер кинув ся на ним. В поспіху упустив парасолї і палицї і почав, так як колись по тяжкій роботі обтирати піт з чола.

— Не вільно потити ся — приказав професор і Гофкірхнер чим скорше сховав хустину до кишенї. Поїзд рушив. Професор сейчас всунув ся вигідно в кут, виложив ноги на противлежне сидженє і замкнув очи. На другій стациї була глота і Гофкірхнер чемно зробив місце якійсь родинї, що з безчисленними пакунками увійшла до ваґона. Професор навіть не рушив ся.

— Не журіть ся тими людьми — сказав до свого ученика. — Хто хоче бути чоловіком з добрим тоном, повинен глядіти на всьо байдужно. Всякі чемности лиш понижають нас в очах других.

Несьміло послухав Гофкірхнер приказу, але в серци сумнївав ся о правдивости его. Все дальше котив ся поїзд серед темної ночи, однако нї учитель нї ученик не могли гадати о спаню, бо всї члени їдучої з ними родини почали собі взаїмно робити всїлякі докори задля полишених і забутих річий, причім заєдно хоч дармо шукали їх у своїх клунках і пакунках. Гофкірхнер мав велику охоту вмішати ся в розмову, однако бояв ся строгого погляду Блянкенберґа. Але з молодою, хорошою дївчиною, що сидїла коло него мусїв балакати.

— Можу вам служити моїм розкладом їзди, коли ви забули свій? — спитав кланяючись незручно. Блянкенберґ поглянув на него майже зі страхом.

— В дорозї говорить ся лиш то що найконечнїйше і то нїколи з незнакомими — сварив неумолимо.

— Алеж то дуже нудно — шептав Гофкірхнер здивований.

Вкінци в'їхав поїзд на віденьский дворець. Вскорі опинили ся оба подорожні в елеґантнім готели; але Гофкірхнерови дуже не сподобали ся поважні, немов скаменїлі лиця готелевої прислуги. Зголоднїлий надіяв ся на добре снїданє. Однако перед тим мусїв насамперед переодїти ся, обути лякири і т. ин. Вкінци прийшов час на снїданє. Коли оба увійшли до їдальної салї, була она майже порожна.

— Дайте менї вепрову печеню — крикнув Гофкірхнер до кельнера. Професор аж поблїд на ті слова.

— Що вам прийшло до голови — шеп-

Будапешт 19 падолиста. Pester Lloyd доносить, що австрийский парлямент збере ся два 25 січня.

Лівадия 19 падолиста. Бюлетин вчерашний каже, що стан здоровля царя цілком вдоволяючий. — Від'їзд міністрів з Ялти до Петербурга відложено.

Берлин 19 падолиста. Ґр. Вальдерзе телеґрафує, що відділ полковника Йорка прибув 14 падолиста до Чатан, міста на північний захід від Пекіну, під великим хіньским муром.

Париж 19 падолиста. Синови міністра для кольовій Декресови, закидають, що торговав ордерами. Ціла праса підняла з тої причини велий крик.

Мадрид 19 падолиста. В одній місцевости Катальонії відкрито склад оружия Карлістів.

— **Дирекция „Краевого Союза кредитового"** стоваришеня зарегстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий" *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх $4^1/_2\%$ та уділяе кредиту рускам товариствам кредитовим на $5^1/_2\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзі кредитовім" на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового" у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти"). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят.
Дирекция.

— „Краевий Союз кредитовий" видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продае їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по 5	сот.
2. Замкнепя місячні . . .	„	„ 5	„
3. Інвентар довжників	„	„ 5	„
4. „ вкладників .	„	„ 5	„
5. „ уділів	„	„ 5	„
6. Книга головна	„	„ 5	„
7. „ ліквідацийна .	„	„ 5	„
8. „ вкладок щадничих	„	„ 6	„
9. „ уділів членьских	„	„ 5	„

Купувати і замовляти належить в „Краевім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займае 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

нув ученикови до уха. — Тут о тій порі вільно пити лиш чай.

Гофкірхнер трохи не розплакав ся, однако послухав приказу і сербав чай, хоч голоду не заспокоїв.

Відтак Бляикенберґ витягнув єго на прохід. Ішли найбільше сживленими улицями. Гофкірхнер не міг надивити ся на величаві, хороші вистави по склепах. Але ледве задержав ся перед яким вікном, вже професор воркотів:

— Ви аж надто показуете з себе селюха, а то не личить чоловікови доброго тону.

В тій самій хвили надлетів автомобіль і переїхав попри якийсь віз так напрасно, що коні сполошили ся. Візник ніяк не міг здержати їх. Они ставали дуба і рвали ся до бігу. Гофкірхнер хотів скочити візникови на поміч, але професор здержав єго, бо, як казав, то неприлично взагалі замічати такі річи. Гофкірхнер почав трохи бентежити ся.

— Ваша наука не подобае ся мені, пане професоре — сказав по хвили.

— Бо ви мене ще не розумієте — відповів Бляикенберґ. — Але мусите ще мати і пса — додав з притиском.

— Пса? — скрикнув Гофкірхнер здивований.

— Так, пса. Єму дасть ся французке або анґлїйске імя. То уживае ся за покривку, аби можна вставляти до бесїди чужі слова; а то я вам дуже поручаю.

— Але я не умію лише по німецки — сказав Гофкірхнер.

— То нічого не значить — відповів професор. — Я вам дам спис анґлїйских і французских слів і ви будете їх вставляти до ваших розмов Коли на пр. говорить ся о якімсь бароні або ґрафі, то ви повинні з уданою байдужністю так сказати: „Я случайно з тим паном посвоячений à la mode de Bretagne" то значить тілько, що ви з ним далекі свояки. І тоді ніхто не може вам доказати як ви посвоячені.

Перейшли без числа улиць і уличок і коли Гофкірхнер побачив цілий довгий ряд одноконних фіякрів, почув що утомлений. Не надумуючись приступив до одного з них і хотів з ним годити ся, коли професор сильно торгнув єго за рукав.

— Встидайте ся — сказав гнївним голосом. — Ніколи не їде ся одноконкою, хоч би чоловік і падав з утоми.

— А для когож стоять ті вози? — спитав ученик несьміло.

— Для звичайної голоти, але не для людий доброго тону — відповів Бляикенберґ остро.

Поїхали двоконним фіякром, відтак купили великого пса, доґу, котрому Бляикенберґ дав імя „Фляй". Коли вернули до готелю, була вже перша година.

— Тепер пообідав би я — сказав Гофкірхнер.

— О, ні — відповів професор. — Можемо хиба зїсти друге снїдане, але обідова година то безусловно сема вечером.

Ученикови то не подобало ся, однако мусів послухати і сів до снідания, котрим очевидно не наїв ся. До того ще велїв єму професор з кождої страви щось лишити, бо коли хто зїсть всьо з тареля то вказуе на голод голоти. По скінченім сніданю приступив кельчер з циґарами і папіросами.

— Ов! погано, що я лишив дома мою люльку! — відозвав ся Гофкірхнер.

— Люльки не курить ся! Розумієте? — крикнув професор зі злостию.

Ученик ставав чим раз тихійший і не сьмів слова промовити. В сали було дуже горячо і пусто і Гофкірхнерови було нудно і ніяково.

— Я пішов би перейти ся — сказав він несьміло.

— Ви видко забуваете, що по їдженю треба відпочити.

— Я вже не змучений, пане професор.

— То ідіть до читальні і читайте о Хіні або о Бурах. Тепер просто неприлично проходжувати ся по улици.

Гофкірхнер послухав хитаючи головою. Єму починала ціла та істория надоїдати. Чув, що ніколи до того не привикне і почав тужити за давними часами. Бляикенберґ придумав на пополудне прогульку до Пратеру. О пятій годині стояв вже повіз перед готелем, але єму дали ждати цілу годину. Коли відтак опинили ся між безлічию богатих повозів і людий, не міг Гофкірхнер здержати ся, аби не висказати своєї радости, але то викликало знов нагану зі сторони професора. На вечер взяли льожу в театрі, але пішли на представлене аж по осьмій годині.

— Колиб ви прийшли точно, то оно виглядало би, немов би ви дійстно інтересували ся представленем — пояснив професор Гофкірхнерови, коли той висказав свій жаль з тої причини. Увійшовши застали саме найбільше займаву сцену. В цілім театрі було тихо і богато дам держало в руках хустини. Гофкірхнер обтер крадькома сльозу.

— Встидайте ся — шепнув єму професор до уха — то не красно виявляти свої чувства.

Ученик насупів брови, але відтак єго лице нагле випогодило ся. По представленю поїхали назад до готелю. Бляикенберґ заявив, що мимо їзди попередної ночи, ще за вчасно іти спати. Але сим разом спротивив ся Гофкірхнер єго воли. Удав, що єго болить голова і пішов до своєї комнати. Там взяв перо і папір і написав таке письмо:

„Вельми поважаний пане професор! Нинішний день пересьвідчив мене, що ліпше мое поведене, як ваш добрий тон, котрого я ніколи не зрозумію і задля котрого я мусів би принести за богато жертв. Волію вернути до моїх попередних привичок і до вподоби сьміяти ся і плакати, їсти і пити. Від тепер перестав я бути вашим учеником. Гофкірхнер".

Перечитав то письмо кілька разів і оно єму подобало ся. Відтак положив на столі сотку, зібрав всі свої річи і від'їхав. Коло півночи прийшов до комнати професор. Дуже здивований, що не застав Гофкірхнера, побачив на столі письмо. Перечитав єго усьміхаючись і сховав полишені гроші до кишені.

— Той розумнійший, як виглядае — сказав до себе. — Але сьвіт хоче, аби єго обманювати, тому я не покину мого професорства, але буду ловити дурнів, доки дасть ся.

Відтак запалив хитрий професор циґаро і став випускати дим, доки аж сон не зміг єго.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юнопи „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-їм році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературним напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).